

Có môt bà mợ kia, lo chuôn bở đám cởi cho con trai. Trởc ngày cởi, gia đình đôi bên gỏp nhau lôn chôt đở bàn lôn nhở ng chi tiởt cho lôn cởi. Khi mợ i ngỏi đang lắng xắng làm viởc, mợ chú rở gỏi con ra và nói: "Con trai cởa mợ, mợ mợ ng là ngày nay con đã nên ngỏi. Mợ đã hy sinh cở cuở cởi cho con và mợ thở y sỏ hy sinh đó cũng thỏt là xỏ ng đáng. Trởc khi con vui vớ i hỏ nh phúc cởa gia đình mợ i, mợ muỏn con nhở rỏ ng vớ cởa con sỏ không bao giờ có thỏ làm cho con tởt cở nhỏ ng gì mà mợ đã làm cho con. Thỏt ra, không mợ t ngỏi đàn bà nào trên đởi này có thỏ lo cho con nhỏ mợ đã lo, vì vớ y mợ mong con sỏ không bao giờ quên mợ, không bao giờ quên sỏ hy sinh cởa mợ." Sau đó bà đởn bên cô con dâu mợ i và nói: "Con này, mợ biỏt con sỏ không thỏ nào làm trỏn hỏt nhỏ ng gì chỏ ng con trông mong nỏi mợ t ngỏi vớ. Nhỏ ng mà con phỏ i luôn luôn cở gỏ ng làm cho chỏ ng vui lòng, và bỏt cở khi nào con cởn mợ giúp, cho mợ biỏt, mợ sỏ đởn ngay."

Đó là câu chuyỏn có thỏt đã đởc Tiỏn sĩ Norman Wright ghi lôn trong quyỏn *Ngỏi Đàn Bà Thỏ Hai trong Hôn Nhân cởa Bỏn*

. Đây thỏt là nhỏ ng lôn đở dỏa, thắch thỏc, nói lên tởm lòng cởa mợ t bà mợ thỏ ng con cách ích kỏ. Bà mợ chỏ ng này chỏn chỏn sỏ không vui khi thỏ y con trai hỏ nh phúc, cũng sỏ không vui nỏu con dâu không cởn đởn sỏ giúp đở cởa bà. Lôn nói cởa bà đã tỏ o nên sỏ cắng thỏ ng gỏi a bà và con dâu ngay tở buỏi đởu.

Thỏa quý vớ, là cha mợ chúng ta thỏ ng con và muỏn con đởc hỏ nh phúc, nhỏ ng khi con đã lôn và chuôn bở bởc vào hôn nhân, cha mợ, nhỏt là ngỏi mợ, thỏ ng buỏn vì cở m thỏ y nhỏ mình đã mợ t con. Đây là mợ t tâm lý bình thỏ ng vào cởn đởc thông cởm. Tuy nhiên, nỏu khi con đã có gia đình mà vì buỏn, cha mợ nỏm gỏi con lôn hoỏc vì sỏ cha mợ buỏn mà con không dám rỏi cha mợ, sỏ đởa đởn nhiỏu đởu không tỏt cho hỏ nh phúc cởa gia đình mợ i. Đây cũng là lý do khiỏn bao nhiêu nan đở đã xỏ y ra gỏi a con dâu vớ i gia đình chỏ ng, con rỏ vớ i gia đình vớ, và lỏm khi chính vì đó mà hôn nhân đở vớ.

Khi thiỏt lỏp hôn nhân, Đởc Chúa Trỏi phán: "Bỏ i vớ y cho nên, ngỏi nam sỏ lỏa cha mợ mà dớng dứ cùng vớ mình, và cở hai sỏ nên mợ t thỏt" (Sáng thỏ ký 2:24). Mợ ng lỏ nh này đởc Chúa Cỏu Thỏ Giê-xu nhỏc lôn khi Ngỏi đỏ y vớ hôn nhân (Ma-thi-ỏ 19:4-5), và sau đó, khi đỏ y vớ bỏn phỏn vớ chỏ ng, sỏ đở Phao-lô lôn nói đởn mợ t lôn nỏa (Ê-phê-sô 5:31). Mợ t mợ ng lỏ nh đởc nhỏc đở nhỏc lôn nhiỏu lôn nói lên tởm quan trỏ ng cởa nó. Theo mợ ng lỏ nh này, khi lỏp gia đình, ngỏi nam phỏi lỏa cha mợ đở kỏt hỏp vớ i vớ, lúc đó hai vớ chỏ ng sỏ nên mợ t. Đây là đởu kiỏn cở bỏn đở có mợ t hôn nhân hỏ nh phúc. Thỏ ng thỏ ng chúng ta sỏ ng và ỏ ng xỏ theo văn hóa mà mình đã hỏp thỏ. Tuy nhiên, văn hóa là sỏn phỏm cởa con ngỏi nên không toàn hỏo. Văn hóa Đông phỏ ng cũng nhỏ Tây phỏ ng, có nhiỏu đởu hay nhỏ ng cũng không thiỏu nhỏ ng đởu cởn đởc sỏ a đởi hay lỏi bỏ. Ví đở, trong văn hóa Tây phỏ ng cá nhỏn đởc đở cao, nên con cái nói chung đởc cha mợ tôn trỏ ng, khi đởn tuỏi trỏ ng thành đởc tỏ do tách rỏ i

khỏi cha mẹ để tự lập. Nhưng nhiều khi vì quá tự lập và sống theo cá nhân chủ nghĩa, con cái hiểu nhầm chủ nghĩa để nên hình phúc riêng mà không quan tâm và không hiểu thấu lòng cha mẹ, để cha mẹ phải sống trong cô đơn, buồn tẻ.

Văn hóa Đông phương thì nhìn nhận việc sống để gia đình và chủ yếu để cội rễ cao vì thế con cái lớn lên biết ơn cha mẹ và biết thấu lòng hiểu kính cha mẹ. Ông bà cha mẹ thường không sống cô đơn vì có con cháu quan tâm chăm sóc. Tuy nhiên, lắm khi vì chủ yếu và tình để gia đình để chú trọng, con cái không được phép tách rời khỏi cha mẹ để tự lập, hoặc cha mẹ không chấp nhận cho con tự lập. Có những gia đình dù con đã 40, 50 tuổi cha mẹ vẫn nắm quyên diều khi nào, lúc nào và vì cớ gì con cái cũng phải tùy thuộc cha mẹ, khi nào cho để sống con trẻ nên bất hạnh. Vì thế, để có để sống quân bình và hình phúc, không mất tình gia đình mà cũng không ai bị gò bó, chúng ta cần sống theo nguyên tắc của Lạy Chúa dõ.

Theo Lạy Chúa dõ, khi mất người lập gia đình có ba bước cần xảy ra, theo thứ tự như sau: Bước đầu tiên là người đó phải lìa cha mẹ để tự lập. "Lìa" cha mẹ không có nghĩa là cắt đứt tình cảm với cha mẹ hay là không yêu thương và không quan tâm đến cha mẹ nữa. "Lìa" cha mẹ chỉ có nghĩa là người con đã trưởng thành, nên cần bước ra, đứng trên chân mình, tự lo tự lập để lãnh trách nhiệm trong gia đình mới. Mất khi đã tự lập, người đó mới có thể bước đến bước thứ hai là gần bố với vợ hay với chồng và bước cuối cùng là hai vợ chồng kết hợp làm một. Nếu mất người không rời cha mẹ khi lập gia đình, người đó sẽ không thể gần bố với người phải gần và do đó hai vợ chồng không thể kết hợp làm một cách trọn vẹn. Và khi hai vợ chồng không kết hợp làm một với mới một, xung đột hoặc phân rẽ sẽ dễ dàng xảy ra. Chúa Giê-xu phán: "Vợ chồng không phải là hai nữa, nhưng một thể mà thôi, vậy, loài người không nên phân rẽ như mà Đức Chúa Trời đã phân hợp" (Ma-thi-ơ 19:6). Khi nghe lời dõ này, chúng ta thường nghĩ, người phân rẽ vợ chồng là những người không đứng đến chen vào cảm động người vợ hay người chồng phạm tội ngoại tình và vì thế phá hủy hình phúc của vợ chồng. Chúng ta ít khi nào nghĩ rằng cha mẹ hoặc anh chị em trong gia đình cũng có thể phân rẽ vợ chồng. Thật ra, ít khi nào cha mẹ cảm tình phân rẽ vợ chồng con và gây đau khổ cho con, nhưng nếu con đã có gia đình riêng mà cha mẹ không cho con tách rời hoặc tiếp tục làm chướng ngại khi con gia đình con là cha mẹ đã vô tình tạo diều kiện để gia đình con bị phân rẽ.

Khi cha mẹ không chấp nhận gia đình mới của con là một đến với để lập, khi cha mẹ hay anh chị em xen vào những quy tắc nhà hay công việc riêng của hai vợ chồng, hoặc cha mẹ đòi hỏi con phải dành cho mình tình thương, thì giờ, sự chăm sóc quá đáng hoặc kiểm soát tỉ mỉ, nhà của, con cái của con là cha mẹ đã tạo sự phân rẽ giữa vợ chồng con. Đức Chúa Trời ban con cái để chúng ta nuôi dõ nên người trưởng thành, hầu ích cho Chúa và người chung quanh. Chúa không ban con cái để cha mẹ nắm giữ suốt đời, con cái cũng không phải là sự hiểu của cha mẹ. Khi con đã khôn lớn chúng ta phải cho con lìa cha mẹ để bắt đầu để sống riêng, xây dựng gia đình riêng. Theo lời Kinh Thánh dõ, chỉ vợ chồng phải ràng buộc với nhau suốt đời,

còn con cái không ràng buộc với cha mẹ suốt đời như ông làm lên sẽ có đời sống riêng. Nếu không sống theo nguyên tắc của Chúa dạy, gia đình chúng ta sẽ không tránh khỏi những xáo trộn, khó khăn. Đây không phải là truyền thống của văn hóa nào nhưng là lời dạy của Đức Chúa Trời, Đức ông đã thiết lập hôn nhân.

Thường thường các bà mẹ là người ghen với con nên ràng buộc nhiều với con và muốn nắm giữ con hơn người cha. Vì lý do đó người mẹ đau buồn, không chấp nhận con tự giải mình để vui với hạnh phúc mới. Cũng chính vì thế giữa bà mẹ và con dâu, con rể thường có nạn đề hơn là giữa các ông với con dâu hay con rể. Thường thường, cha mẹ chấp nhận sẽ khiến con gái phải sống với gia đình chồng, nhưng con trai ra riêng, không sống chung với cha mẹ là điều có người ngày nay vẫn còn thấy khó chấp nhận. Nếu chúng ta thật sự thương con trai và muốn con được hạnh phúc, hãy yêu thương chấp nhận con dâu và vui vẻ cho phép vợ chồng con rể cha mẹ để xây dựng gia đình mới.

Trong một đám cưới nọ, sau buổi lễ trong nhà thờ là tiệc cưới. Khi tiệc cưới sắp tàn, cô dâu chú rể chuồn bỏ để giải mệt mỏi người. Lúc đó người ta thấy bà mẹ chú rể chực đứng trên tay cầm một tờ giấy, tay kia cầm cây viết. Bà đứng bên con trai và nói: "Mẹ biết con đến giờ phải đi nhưng vì chuyện này quan trọng nên xin con nán lại vài phút. Rồi bà đưa tờ giấy cho con và nói: "Con ký vào đây, mẹ đã ký rồi." Người con trai hơi ngạc nhiên, cầm tờ giấy để rồi miễn cưỡng và ký tên vào. Bà mẹ cũng đưa một tờ giấy tương tự cho cô con dâu, rồi nói: "Con cũng ký vào đây, tờ này của hai đứa con, ký rồi giữ luôn. Từ từ từ nay mẹ là người đàn bà quan trọng nhất trong cuộc đời con trai của mẹ, nhưng hôm nay với tờ giấy này, mẹ muốn hai con và mọi người biết là mẹ trao vị trí đó cho con, từ nay trở đi con là người đàn bà quan trọng nhất trong cuộc đời của con trai mẹ. Xin Chúa ban phúc cho gia đình mới của hai con." Đôi vợ chồng mới ôm bà mẹ hôn, cô con dâu khóc, con trai của bà cũng khóc, nhưng là những giọt nước mắt vui mừng, thông cảm. Bà mẹ này thật là can đảm, thường con và nghĩ đến hạnh phúc của con, bà sẵn sàng cho con tách rời khỏi bà để xây dựng hạnh phúc riêng. Hành động đầy yêu thương và hy sinh của bà mẹ chồng này sẽ giúp bà và con dâu có mối quan hệ tốt đẹp. Vì bằng lòng để cho con lìa xa chỉ không nắm giữ con, bà không mất con trai mà còn được thêm người con dâu. Lời Chúa cũng cho chúng ta nguyên tắc tương tự trong những vấn đề khác. Đó là những gì chúng ta cần nắm giữ cho mình thì sẽ mất, nhưng khi chúng ta sẵn sàng ban cho và chia sẻ, chúng ta không mất những điều gì quan trọng mà còn được thêm người con dâu. Lời Chúa cũng cho chúng ta nguyên tắc Chúa dạy để đời sống chúng ta và con cháu chúng ta sẽ được sống trong yên vui và hạnh phúc.

**Minh Nguyễn**

**Chồng và Nàng Dâu - Bài 10**